

L. LICHTVELD

Het kan niet anders, of Juliette is een blond meisje, dat stil, met aandachtige blauwe ogen haar gedachten van de altijd-versluisde gezichten der anderen afleest. Met een natuur die altijd treedt door ochtenddauw en Meiregen, die zonder te speuren, altijd opnieuw de geheimen van bloemen en vlinders achterhaalt, werd zij gezegend. Doch slechts zelden — en wie zal ooit de gelukkige zijn? — kan zij ervan gewagen. Alles blijft besloten in de stille aandacht van dit gezichtje. Haar geheim ligt voorgoed verscholen in de achter vage lokken verborgen oorschelpen. Ze is meditatief-ontvankelijk, en nimmer geeft zij zich geheel prijs.

Daarom zijn èn kapsel èn kled haar noodwendige attributen. Zij vermag zich nooit blóót te geven, gelijk de meeste kinderen en vooral knapen gaarne doen in de letterlijkste zin. Haar natuurlijke reserve verhuult zij echter achter vriendelijkheid en een kinderlijk behagen in de uiterlijke omhulling. Zodat het soms toch wel *lijkt* alsof zij koket is. Maar dit vertoon doet zich ietwat nerveus voor, omdat zij in wezen schichtig is en wars van alle gemeenzaamheid.

Juliette zal wel opgroeien tot de vrouw die zich gemakkelijk in het openbaar beweegt, juist omdat zij door niemand intiem gekend wordt.

5. Abje

Stellig heeft Abje al de in blauwe nevelen verholde grenzen der vroege kindsheid overschreden, en is hij door de avonturen van zijn kleine leven tot een duidelijk-gedetermineerd karakter gevormd, dat uit de wereld der toevallige verschijningsvormen reeds die van de ideën heeft geabstraheerd, en ingetreden is in die spookachtig-reële wereld, waarin alle drama's zich voltrekken, schuldgevoelens wassen gelijk paddestoelen aan de donkere stamvoet van ten hemel strevende gedachten, waar de zwarte krabbeltorren en de vriendelijke vlinders der gevoelens leven in de dampig-koele schaduw van een half-bewust gebleven dromenland.

Want kort-geleden nog heeft zich de wereld van de droom voor altijd voor hem afgesplitst van die der droom-verbonden werkelijkheid, waarin het kind, men zou haast zeggen het laatste, post-uterine stadium van zijn foëtaal bestaan in schrompelende wezenloosheid en wassend bewustzijn doorbrengt, en in de omgeving van zijn verder leven voortgroeit tot zelfstandig mens. Dit klinkt niet vriendelijk en vooral niet erg poëtisch; maar — een glimp hiervan heeft Abje al ondervonden — vriendelijk is het leven allerminst, en domme vooroordelen hebben ons sinds mensenheugenis ontwend, de poëzie te zien van het strikt-biologisch bestaan, — dat van de cellen en monaden, van de vermoedelijk toch nog wel „bezielde” protozoën. Maar de knaap die zich nog dicht bij deze grens